

(המשך מעמוד 19)

ולא על העתונאי ישעיהו בן-פורת. כי אתה יותר נאמן, יותר מנוסה, ולך מדור חשוב בעיתוןך - ראיון השבוע. למרות מעלותיך לא קיבלתי את דעתך ולא הסכמתי להמליץ עליך אלא רק למי שורא לראשיהממשלה. אני עמדת על מר עמדי ישעיהו בן-פורת, ראשיהממשלה קבע אחרת. כנראה שנימוקיך שיכנעו אותו. וכאן כוחי: לא העלמתי אותם ממני. מרתית לו אותם כלשונך והעובדה שגב' חרת להיות הכותב (של הביוגרפיה).

ביקשת ממני לחוק עמדתך אצל ראשי הממשלה. בקשר לחיוניות נסייעת כפי מלייתו לארה"ב. גם כאן התנגדתי. אך לאחר שנפל המור אמרתי לראשיהממשלה, שביקשת בתור מלוהי-כותב עתונאי רשמי, וכי אני שומע כבר את הצעקות של סופר מעריב בארה"ב, שמואל שגב, וכי עלינו לסגור סעיף ההוצאות היטב כדי למנוע ביקורת על נסיעה אומללה זו שלך. וכך עשיתי. קיבלת מספקי כסף לפי גיסיין של אנשים שניקרו בבתי-מלון שם. אני טרם הייתי שם. אומנם ביקשת דולארים נוספים לאלה שקיבלת בהקצבה מיוחדת, אך כאן לא יכולת לשכנע אותי. כי גם אתה עצמך טוען בראיון, שאצלי הכל ביושר.

התלוננת בפני כי שכרה-הטירה עבור כתיבת הספר לא ישתלם לך לאור חוקי הפרומה. לכן ביקשת שחלק ממנו יהיה ללא קבלות, כי עליך לקחת חופש ממקום עבודתך ולא יישאר לך ולא כלום לאחר שתשלם המיסים לפי החוק. כאן גייסתי לצידי את מממן ההוצאה, כי אני מכירו לאדם ישר, ולאחר שיהיה שלי איתו אמרתי לך שזה לא יילך. על כל הוצאה חייבת להיות קבלה.

אילו עשיתי כרצונך בעניין הזה, אולי לא היית יכול לכתוב בראיון, אך אני הייתי הופך את עצמי בטח בלבפון, וזאת בטח לא הייתה מטרתך.

ולבסוף, ביום 26.1.76, בשעה 17.00, בחדר השיבות הגדול במשרד ראשיהממ" שלה בתל-אביב, ביקשת ממני להמליץ

גולדשטיין בהזדווגות
חמאה על המצח

בפני ראשיהממשלה עליך כמתאים להיות הדובר של המשרד. לאור הנימוקים שמכרת לי בפעם הקודמת, כאשר רצית להיות הכותב של הספר, אמרתי לך שלי יש מועמד אחר, טוב לדעתי ממך, ושמו דן שליון. אך בכל זאת אביא מישאלתך בפני ראשיהממשלה.

„תשובתו היתה שלילית. ואותה מסרתי לך ביום 26.1.1976, יום הנסיעה לארה"ב. בשדה-התעופה. אמרתי לך או: „שכח מזה. וכאן למדת שיעור בפוליטיקה הישראלית. מאחר והיא אכזרית מאוד, לא ניתן לקבל בה תמורה פעמיים בעבור אותן

מועמדותו של כתב ידיעות-אחרונות, ישעיהו בן-פורת, לתפקיד כותב הביוגרפי של ראשיהממשלה נעשתה על-ידי ציפה ללא התייעצות עם בן-פורת וללא ידיעתו. לבן-פורת נודע על כך רק עם קבלת העתק מיכתבו של חלפון עתה.

במדינה

העם

מי מעוניין?

ההתערבות המאסיבית ביותר של ישראל בלבנון היא מעל עמודי העיתונות

ייתכן ששימעון פרס הוא שריביטחון גרוע, אך אין ספק שהוא שר-העמולה מעולה. במשך השבוע נערכו מיבצעי-העמולה ללא-ספור ליד הפירצה בגדר הצפונית, ונשפכו מיליוני מילים על „הגדר הטובה“ למנגנון-ההסברה הישראלי-יהודי בעולם ניתן חומר לפעולה - מול פני נחשול הידיעות שהגיעו מלבנון עצמה, שהאשימו את ישראל בהתערבות צבאית מאסיבית. בית, באספקת נשק לכוחות הימין הנוצרי, בהטלת מצור ימי על חופי לבנון הדרורי מית (המוסלמית), בהטבעת ספינת-נשק מוסלמית, ובמעשים דומים.

אך נדמה שההתערבות המאסיבית ביותר של ישראל בלבנון הייתה מעל דפי העיתונות. מזה שבועות נעלם כל דמיון בין הדיווח על לבנון בעיתוני המערב, שהוא מאוזן ודורצדי, לבין הדיווח בעיתוני ישראל.

העיתונים הישראליים, ובראשם המכור בדים שביניהם, נראו כביטאונים של סור ליימאן פרנג'יה, כמיל שמעון או פיאר גמייל. כל המצאה של לוחמה-פסיכולוגית נוצרית, כל תעלול של הרדיו הנוצרי, כל כתב-שיטתנו נוצרי, מצאו להם כותרות ראשיות, כידועות בדוקות ומהימנות. בעי תוני ישראל נכבש תל-אל-זוער על-ידי הנוצרים לפחות פעם בשבוע, ואילו מחנה בענה נכבש השבוע על-ידי הנוצרים בפעם העשירית - ולא האחרונה.

אך לשיא הגיעה ידיעה, שפורסמה היום בשבוע בעמוד הראשון של הארץ. נאמר בה כי סנאטור אמריקאי ממוצא ערבי, גיימס אבוריק, הציע לשלוח אוניית בית-חולים אמריקאית, הנושאת את השם רביה-התיקה הופ, אל מול חוף לבנון, לקלוט את המוני הפצועים של המילחמה. מעיר כתב הארץ בארצות-הברית על ההצעה ההומאנית: „העובדה כי ההצעה באה מאבוריק הנבירה את החשד כי זה רעיון שמעוניין בו אש"ף, מכיוון שהסנאטור הוא מקורב לו.“

מיפלות

מכה מתחת לתגורה

שמעון פרס מארגן גוש מתנגדים ליצחק רבין

וכך האמצעים כשרים

חברי הכנסת ממיפלת העבודה הששו, כי בפגרת-הקיץ של הכנסת הם יאולצו, על-ידי מיפלות האופוזיציה, לעלות מדי שבוע לירושלים, כדי להשתתף במושבם מיוחדים של הכנסת.

האמת היא שבשבוע הראשון של הפגרה נקראה הכנסת למושב מיוחד, אולם מאז אין אפילו רמז למושבם מיוחדים נוספים. אך חברי-הכנסת אינם מצליחים להינות מן החופשה שבעבורה נועדה הפגרה, ולאור דווקא בגלל מיפלות האופוזיציה.

שני ראשי מיפלות-שלום, ראשיהממ" שלה יצחק רבין ושרי-הביטחון שימעון פרס, התליתו לחסל את פגרת-הברי-הכניסת של מיפלותם. הם מתחילים זה בזה מן יומן את חברי-הכנסת שלהם לפגישות רבות וארוכות יותר, מי יערוך יותר שיחות אישיות בארבע-עניים, ומי יצליח למשוך למחנהו אישים רבים יותר.

אירגון מתנגדי רבין. אין ספק כי המאבק בין רבין לפרס הגיע לשלב חדש.

בעוד שעד כה עסק פרס בעיקר ב"מערכת היסטיציונרית" פנימית, שבה הוא מומחה מאי-כוחו, הנה בשבועות האחרונים הוכיח כי הוא מומחה גם בתורת הגוש: אירגון של „לובי“ נירחב, מורכב מתאים קטנים, שבו חברות דמויות אשר עצם תמיכתן בו מפתיעה.

הכתב המזיני של דבר, דני בלוק, ידוע כיונה וכמתנגד חריף לפרס. השר היחיד ששילפן לדני לארצות-הברית, כדי לברכו לרגל חתונתו ולהתעניין בחדשות מאיר

המעלות. בפעם הראשונה רצית לקבל תמורה עבור מעלותיך ככותב הספר „השניה. מתוך חוסר ניסיון פוליטי, ניסית לקבל תמורה, נוספת עבור אותן מעלות ולהתמנות לדוברו של ראשיהממשלה. אתה שסילב, שבכל זאת למד ראשיהממשלה ממשה ממני דבר מה.

„אלה הן מיספר עובדות המוכיחות החלק החיובי באופי שלי, שמשום מה שכחת לציין ביצירתך. לך אני כותב את מיכתבי זה למדור המכתבים של עתונך, על מנת לאפשר לקוראי מעריב לקבוע את דעתם על שינוי, ואולי גם הם יקבעו שאני הבלפון ולא אתה.“

עד כאן מיכתבו של יעקב חלפון, השופך אור עגום מאוד על שיטטוש התחומים ועל איהתלות כביכול הקיימים בעיתונות הישראלית.

עד הופעת גיליון זה של העולם הזה, לא הופיע עדיין המיכתב במעריב.

בעיקבות שרת,

דין ואבן

עד הנסיבות שהביאו אותו לצאת להתקפת-נגד ולא להבליג עוד ב"שתיקה, כפי שעשה בעבר לגבי כל מה שנכתב עליו, סיפר השבוע יעקב חלפון: „יום הרעיון של כתיבת הספר הביוגרפי על יצחק רבין הייתי אני. אחרי שיצחק כיהן כשנה וחצי כראשיהממשלה, היה צורך שנוציא ספר עליו.“

„זה היה צריך להיות ספר שיהיה כרטיס-הביקור שלו בפני העם, שיכלול את כל מה שהוא עשה בחייו, יספור כמה דברים לא נכונים שנאמרו עליו ויספר את הדברים החדשים שעשה, כמו כל מה שהיה קשור בהרכבת הממשלה החדשה. חלקו של יצחק רבין בהפרדת-הכוחות והקשרים שלו עם חברי-המיפלה. הספר הזה היה מיועד לצאת לקראת שנת-הבחירות.“

„כשעלתה השאלה מי יכתוב את הספר, הצעתי אני את העתונאי שייקה בן-פורת. אבל ההצעה שלי לא התקבלה. נראה ש"ההצעה שלי התלגלה אל גולדשטיין והוא או פנה אלי בבקשה שאציע אותו כמחבר הספר. אני אומנם לא תמכתי בכך, אבל דעתי לא התקבלה במקרה זה.“

„אין לי מושג מדוע החליט דב גולדי שטיין לעלות עלי, ודווקא עכשיו, כדי להציג אותי כבלפון. אני יוצא מתוך הנחה שאולי הגיעה לאוזניו ידיעה ש"התבטאטי בהזדמנות מסוימת כאילו הספר שלו יהיה „ברוך“ (שואה באידיש), אבל זאת לא נראית לי סיבה מספקת לתקוף. יש לי הרגשה שמה שנכתב נעשה בניסיון להמעיס את חלקי בבחירתו של יצחק רבין כראשיהממשלה. אומנם עוד לא סיפרתי הכל במה שקשור לכך, אבל כתבה נוספת מסוג זה שהתפרסמה עלי לא תוכל לשלול ממני את מה שעשיתי כדי שיצחק רבין יהיה ראשיהממשלה. אינני מתיישב במה שעשיתי ואני חושב שגם אלה ש"עשיתי בשבילם אינם צריכים להתבייש. אני לא יודע למה היה מגיע לי ה-

מאמר הזה של דובליה, אולי כועסים עלי מפני שאני עכשיו תומך באריק שרון. אבל לא עברתי לצד השני של המיתרס. את אריק היכרתי הרבה זמן לפני שהיכרתי את רבין, ורבין רצה את אריק לא פחות ממני. ייתכן שהכעס עלי נובע מזה ש"סיפרתי חלק מהדברים שהביאו לבחירתו של רבין כראשיהממשלה. או מה בסך הכל סיפרתי? אני לא הייתי פקיד ממשלתי המחוייב בשתיקה. סיפרתי רק דברים ש"עשיתי בזמני שלי ובכספי שלי. או בשביל זה צריך לעלות עלי?“

„משה שרת כתב יומן מפורט על כל מה שקרה בעת שכינה כראשיהממשלה. פנחס ספיר סיפר עוד בחייו חצי מהספר הביוגרפי שנכתב עליו. משה דיין כתב ספר. אבא אבן כתב ספר. כולם הדוויחה מזה כסף. אני גותן הכל בחינם.“

„עשיתי דבר שהצליח, מפני שידעתי איך לעשות אותו. סיפרתי לעם איך עשיתי את זה, ללא תמורה. כדי שאם מישהו יוכל ללמוד מזה משהו - שילמד. זה מפני שאני מעריך שבמייסטר דמוקרטי זכותו של הציבור היא לדעת.“

„אני חושב שעשו מישהו טאקטי בכך שטיפסו עלי. שרגא נצר לימד אותי פעם שמי שיש לו חמאה על המצח שלא יצא לשמש. זה נמס, נזול על הפנים ומלכלך. גולדשטיין שכת את הדברים האלה. הפעם החלטתי להרים את הכפפה. זה מפני שיש לי חומר, אם לא היה לי - הייתי שותק. אני מבין שהמטרה היא להמעיס את חלקי בבחירת רבין. אני לא חושב שמישהו יכול לקחת את זה ממני - אבל אם ניסו הרבה, אני אצטרך או לדבר.“

נגדה על אמו של דני, דורה בלוק, היה שימעון פרס. ח"כ צבי גרשוני, איש הגוש לשעבר, היה ידוע כאחד מתנגדיו החריפים ביותר של פרס. לפני שלושה שבועות לקה גרשוני במחלה קלה ורוחק למשך ימים אחדים למיטתו. פרס, אשר בימים כתיקונם לא העיף בגרשוני מבט שני, הטריח עצמו ובא לערוך ביקור-חולים. אולם עיקר המלאכה שעושה פרס היא אירגון כל מתנגדי יצחק רבין תחת ה"סיסה: יכול להיות שפרס לא טוב, אבל הוא היחיד שיכול להפיל את רבין, הגרוע ממנו.“

ההצלחה הגדולה שלו היא אצל עוזי ברעם, בנו של שר-העבודה, מזכיר מחוז ירושלים של המפלגה ומראשי חוג ל"שילוב. ברעם היה איש-סודו של רבין, אך הוא הפך מתנגדו החריף של רבין. **אנמי עדיין מהפס.** כיום עובד ברעם

עסקן עוזי ברעם
פעולה מאחורי הגב

בשירותו של פרס. הוא אירגן את מרבית ראשי המחוזות של המפלגה, אשר רק מעטים מהם תמכו בשרה-הביטחון ורובם היו מראשי מתנגדיו, והציבם מאחורי פרס.

נצחונם של דב בן-מאיר ואלהיו שפיזור בבחירות לתפקידי מזכיר-מועצת-ספולעית-ל"אביב ומזכיר-המחוז של המפלגה, היווה מהלומה קשה ליוקרתו של רבין ולשרידי השפעתו של יהושע רבינוביץ. בן-מאיר ושפיזור, אנשי הגוש ומהוותיקים שבהם, בוודאי לא חלמו לפני שנים אחדות שהם יהיו איפעם תומכים נלהבים של איש רפ"י לשעבר ושנוא-נפשם מאז, פרס.

דב תיאודוריס, מזכיר-המפלגה בשאר-שבע, הוא נאמניו של פרס מזה שנים רבות. צבי אלדרוטי, איש מיגדלה-העמק והאיש החוק של המפלגה בצפון הארץ, כבר הודיע בשיחות פנימיות על הצטרפותו למחנהו של פרס נגד רבין. יצחק נבו, מי שהיה ממקימי חוג אתגר במיפ"ל, לגה, החוג אשר ייצא ראשון נגד איש רפ"י אחרי מילחמת יום-הכיפורים, התייצב אף הוא לימין פרס. רק מזכיר מחוז חיפה, איש רפ"י לשעבר אורי אגמי, עדיין מהסס. הוא אומנם הבטיח לברעם לתמוך בפרס, אך ביקש ארכה „בגלל יחסי המיוחדים עם ראשיהממשלה.“

ברעם אף הצליח לארגן לתמיכה בפרס, את חוג לשילוב, שבראשו עומדים מיכה הריש ואיש אחרות העבודה עדי אמוראי. כאשר עורכים סיכום-ביניים של יחסי הכוחות כיום במיפלות העבודה, מתברר לפתע כי בפרס תומכים 60 אחוזים מחברי מרכז המפלגה, וברבין 40 בלבד. לפני שנתיים היה היחס הפוך.

רק בימים האחרונים חש לפתע רבין במוימתו של פרס הנרקמת מאחורי גבו. כשהגיעו אליו פירווי-מידע על פעילותו של פרס, ובעיקר על השעות הארוכות שמקדיש שר הביטחון לשיחות עם חברי-הכנסת של המפלגה, שיחות שבהן הוא משמיע את רבין ללא בושח, נולקה לפתע אצל רבין נורה אדומה. אף הוא החל מוזמן את חברי-הכנסת המבולבלים לשיחות, אולם לזכותו נשל רבין ייאמר, כי השיחות שהוא מנהל נקיות מכל השמצות.